

Hikmet Kıvılcımlı - Tarih Öncesinin Yasaklanması

Uluslararası Sosyal Tarih Enstitüsü'ndeki 170 numaralı dosyasında yer alan ve "Giriş" başlığını taşıyan bu makale, *Tarih Devrim Sosyalizm* kitabının yayınlanmayan bölümleriyle birlikte dosyalanmıştır.

Birkaç sözle ele aldığımız konuda klasik bilimin henüz açıkça ve kesince belirtmediği sonuçlarla karşılaşacağız. Bu sonuçların bilimlere dağılık belgelerini bu yazıya sığdıramazdık. Bilimle azıcık ilgisi olanların o belgelere az çok yabancı kalmayacakları umudu ile konuya girdiğimiz için -biblografya severlere- özür dileriz.

TARİHÖNCESİNİN YASAKLANIŞI

Bir "tarih" bilimi var. Henüz BİRİKİM (accumulation) bilimi olmaktan çıkıp, BÖLÜNÜM (classification) bilimi olamadı. Çünkü, tarih olaylarının "KANUN"ları bilinmez deniyor.

Gerek tarih olaylarındaki kanunların bilinmeyişi, gerekse tarih biliminin öteki bilimler kadar BÖLÜNÜM bilimi olamayışı, en sonunda gelir, insanın ve insanlığın BÜTÜNÜ ile ele alınmayışa dayanır. Ne demek istiyoruz? Açıklayalım.

Hayvan türünden ayrılmış ilk insanın bugüne dek başından geçenler *bütünü* ile izlenmedikçe birbirinden kopmuş parçalara ayrılıyor. Tarih yalnız MEDENİYET'leri ele alıyor; medeniyetlerden öncesine TARİHÖNCESİ karışıyor. Böylece, ilk insandan bugüne dek insanlık bir tek İNSANLIK olduğu halde, başından geçenler birbiriyle ilgisiz konularmış gibi ortaya konuluyor. Hele gittikçe derinleşen UZMANLIK tanrı kuyusuna dönüyor. İnsanlık, hep belirli bir süre içindeki durumu ile ölçülüyor. Her çağ uzmanından soruluyor. İnsanlığın belirli bir çağdaki durumuna uymayan daha önceki çağlar ya unutuluyor, yahut en kör zılgıtlarla unutturuluyor.

Sümer medeniyetinin geleneklerinden kalabilmiş olanları derleyen Berose tarihi için, medeniyetten önceki insanlar (barbarlar): Tanrıların bire dek kılıçtan geçirdikleri hayvan kılıklı anormal varlıklardı. İslamlıkta "*müşriklik*" (çoktanrılı bedevilik), "*Kafirlik*" (Peygamberi inkar etmek)ten de korkunç, tartışılması değil, konuşulması haram ve hemen kılıçtan geçirilecek bir anormallikti... Tek sözle, bütün medeniyetler kendilerinden önceki insan yaşayışını ağıza alınmaz yasak bildiler.

Yazılı tarih başka türlü davranamazdı. Tarih denince, yalnız 7 bin yıldır kullanılan YAZI ile kitaba geçmiş insan olayları ele alındı. "Kitapsız"lar adam yerine konmadı. Böylece medeniyet çıktığı yeri inkar etti. Aslı bilinmeyen medeniyet gökten inmişe döndü. Medeniyetten önceki insanların yaşayışı kavranılmayınca, medeniyetin ne doğuşu, ne gidişi, ne yaşayış kanunları aydınlanamadı.

Fransa'da Lascaux mağarası

Tarih olayları gibi, tarih kitapları da bir karanlıkta kör dövüşü oldu. Gerçek tarihte: Medeni insanlığın karşısına medeni olmayan bir insanlık çıkınca, ya medeniyet medeni olmayanı yok etti: O zaman medeni olmayan insanlık bir var imiş, bir yok imişe çevrildi; yahut medeni olmayanlar medeniyeti yokettiler: O zaman da, eski medeniyeti yıkanların kendileri gitgide medenileştikleri ölçüde, demek, gene medeni oldukları için tarihe girdiler.

Her iki durumda da, medeniyeti doğuran daha önceki çağlar kitaba gereğince giremedi. Medeniyetin önü sonu bilinemedi, yenmesi ve yenilmesi anlaşılmaz kaldı. Bu anlaşılmazlıktan kurtulmak için tarih insan dışı, insan üstü güçlerin cirit oynadıkları cinci meydanlarına çevrildi. Tarihte efendilerin çok işlerine yarayan bu anlayış, yani anlayışsızlık, tarihin kendileriyle başladığı yalanını da sağladı.

YAZILI TARİHTE: MEDENİYETLE BARBARLIĞIN “KOEKZİSTANS”I

Tarih Yazı'nın ürünüdür.

“Yazı olmadıkça tarih de olamaz; çünkü tarih, adların (kişilerin, yerlerin) anılmasından ve olaylarla vukuatın sayılmasından doğmuştur.

“Muallafat-Yarno kurumlarından (VI. binyıl sonu ile V. binyıl başlangıcı) yazının keşfine (IV. binyıl sonu) kadar şöyle böyle iki bin yıl için, demek ancak bir PROTOHISTOIRE'dan (öntarih'ten) söz edilebilir.” (Andre Parret, “Sumer”, Paris,1960, Gallimard, s. 39)

Böylece, yeryüzünde medeni insanlığın doğuş yılları, bugün artık Arkeoloji belgeleri sayesinde, birkaç yüzyıl yanlış payıyla iyice kestirilebiliyor. Bu medeni insanlık kendiliğinden ve bir çırpıda doğmadığı gibi, medeni olmayan insanlık da kendiliğinden ve medeniyet doğar doğmaz ölüvermemiştir. Gelenekler, mitolojiler ve tarihler açıkça gösteriyor ki, 15. (İsa Doğumu) yüzyılına gelinceye dek, medeniyet insanlığı ile medeni olmayan insanlık aynı zamanda ve bir dünya üzerinde birlikte yaşamışlardır.

Yalnız, bu antika COEXISTANCE (bir arada var olma), barışçıl değil, kıyasıya dövüşçül olmuştur. Tümüyle insanlık: Medeni olanlarla medeni olmayanlar diye iki büyük kampa ayrılmıştır. Zaman zaman bu kamplardan birisi üstün gelince, ötekisi alt edilmiştir. Medeniyet tarihi: Yekpare bir medeni insan üstünlüğü göstermemiştir. Geceyle gündüzün birbirini kovaladığı gibi, medeniyetle barbarlık alt-üst gelerek birbirlerini kovuşturmuşlardır. Metafizik tarihçiler 19. yüzyılda bu gidişe: *“Zekayı ve ruhu ürküten felaket”* (C. de Gobineau, **“Introduction a l'Essai sur l'Inegalites des Races Humaines”**, s. 35) diyorlardı. 20. yüzyılda gene o gidişi: *Bilimcil kanunlara boyun eğmez insan işleri”* (A. J. Toynbee, **“Cequej'ai essaye de faire”**, Janv.1956; **Diogene**, s.13-14) sayıyorlardı.

Medeniyet tarihi 7 bin yıllık bir süre tutuyor. Bu 70 yüzyıldan 65'i: Medeni insanlıkla medeni olmayan insanlık arasındaki *birlikte var oluş savaşı* maskesinden kurtulamadı. Öyleyken, yazılı tarih, sırf ve yalnız ve düpedüz bir medeniyet tarihi olmaktan çıkmadı. Medeni olmayan insanlar, ancak “medeniyet” olduktan sonra *tarihe geçebildi*. Medeni olmadıkları sürece, yazıyı kullanamadıkları için, kendi tarihlerini yazamadılar. Başlarından

geçenler ağızdan ağıza (şifahi) ve atalardan torunlara aktarılan (nakli) *masal* oldu.

Kendilerinden önce gelmiş medeniyet yazısı ile aşılana Grekler gibi toplumlarda, o masallar derlenip toplanarak MİTOLOJİ (esatir, efsane, masalbilim) biçimine girdi.

Mitoloji: *Tarihöncesindeki yazısız insanlığın başından geçenlerdir. Tarih: Yazılı insanlığın başından geçenlerdir. Tarihi iyi anlamak için, Mitolojiyi duruca kavramak gerekir. Çünkü medeni insanın başına gelenler, gökten inmemiş, medeni olmayan insanlıktan çıkmıştır. Medeniyet, medeniyetsizlikten gelişini inkar edeceğim diye, kendi gelişimine ve tarihin gidişine başka kaynaklar, insana yabancı sebepler, tabiatüstü (metafizik) izahlar, olmayınca da kemiksiz diliyle dörtbaşı mamur söz yapılan kayagan kuruntular uydurmaktan kendini alamamıştır ve alamıyor.*

Ağacın toprak altına gömülü duran kökü bilinmezse, yeryüzünde yükselen gövdesi, dalı yaprağı, çiçeği sihir ve kerametten başka ne ile ayakta duruyor sanılabilir? Klasik “medeniyetler”, tohum ve filizken değil, “eflake ser çekmiş” oldukları zaman, kökleri unutulmuş, birbirlerinden ayrı türde ağaçlar gibi ele alınmıştır. Medeniyetin medeniyetsizlikten çıkageldiği, alışkanlığımıza “mantıksız” görünmüştür.

Bugün neçe zengin buluşlarla dolu olan en son Arkeoloji ve tarihöncesi araştırmaları da, o işleyen eski kültür yarasını henüz kapatamadı. Belge yetersizliğinden değil. Bir yanda yarayı işletmekle yararlananların şuurlu şuursuz eğginlikleri, öte yanda her biri ayrı telde çalan “uzmanlık” Babil kulesinin bülbülleri, tarihi kökleri havada tuba ağacına çevirmek için yetip artmaktadır.

Gerçi biz burada: İsa'nın doğumundan 5000 yıl öncesiyle, 1500 yıl sonrası yıllarında geçen ANTİKA MEDENİYETLER tarihinin başlıca *gidiş kanununu* belirteceğiz; ne tarihöncesi insanlığını, ne Mitolojiyi özet olarak dahi verecek yerimiz yok. Bununla birlikte, anlatacağımızı izlemek için, bir *güdücü iplik* (fil conducteur) çizmeliyiz. Yoksa medeniyet tarihi tek başına kavranamaz.

TARİHÖNCESİNDE İNSAN

Tarihöncesi iki büyük çağa ayrılıyor: Birincisi PALEOLİTİK (Eskitaş) çağı, İkincisi NEOLİTİK (Yenitaş) çağı... Arkeolojinin *Paleolitik* dediği Eskitaş çağında insanlık, sosyolojinin VAHŞET adını verebileceği toplum biçiminde yaşardı. Arkeolojinin *Neolitik* dediği Yenitaş çağında insanlık, Sosyolojinin BARBARLIK adını verebileceği toplum biçimine girdi. H. Morgan (“**Ancient Society, or Researches in the Lines of Human Progress from Savagery through Barbarism to civilization**“, London,1877) gerek Vahşet, gerekse Barbarlık çağlarını (aşağı - orta - yukarı) olmak üzere ayrıca üçer Konak (Stage) bölümüne ayırır.

Yüz yıldan beri elde edilen bilgiler bu sağlam bölümlenmeye aykırı düşmedi. Kolay anlaşılacak için, alışılmış söz ve deyimleri sıralayalım. İlk insan, yer kabuğunun en istikrarlı (deniz dibine batmamış) ve en elverişli (sıcağı, besisi bol) bölgelerinde: TROPİKAL iklimli Malezya ve Afrika karalarında, PİTEKANTROP (dik-yürüyen, maymuninsan) biçiminde belirdi. (Bir Cava, bir Afrika pitekanthropu bulundu). Pitekanthrop, vahşet çağının AŞAĞI konağında yaşadı. Tropikal iklim dışına çıkamadı. Ateş keşfedilince, insanlık ORTA Vahşet konağına yükseldi. Ateş sayesinde tropikal iklim dışında yaşayabildi. Yer kabuğunun çoğu kuzey yarımküremizde bulunduğu için, insanoğlu eski dünyanın kuzeyine doğru yayıldı. Bu yayılışın geçtiği yollar bırakılmış insan izlerinden belli. *Sinantropus-Pekinensis* (pekinli-maymun-insan) ilkin Cava'dan kalkıp Kuzey Çin mağaralarında ateş yakarak varolmuştur. Bu birinci adım, Güneyden Kuzeye çıkıştır.

İkinci adım Doğudan Batıya atılır. Doğu Çin'den kalktığı anlaşılan insan, Orta Asya'da o zamanlar bulunan büyük göl-deniz yollarını aşarak (ileride Hunların gidecekleri) geçitleri açar, Avrupa'ya girer. *Eoantropus* (Tan-adam: İnsansafağı): Almanya'da *Heidelberg-insanı*, İngiltere'de *Piltdown-insanı* denilen biçimleri alır. En son gelişen iri ve yakışıklı *Neanderthal-insan*, Orta Vahşet konağının en olgun halkasıdır.

Dördüncü buzullar denilen yerkabuğu tarihi içindeki çağın sonlarında Avrupa'ya ansızın yepyeni bir insan tipi çıkageldi. Bilim, o zamana dek görülmüş insanların en ilerisi ve akıllısı olan bu insana: *Homo-sapiens* (Us-insanı) adını veriyor. Us-insanı Avrupa'ya, Asya'dan değil Afrika'dan belki o zaman henüz İtalya çizmesi ile bitişik bulunan karaları aşarak, Akdeniz üstünden gelmiş gibidir. İzleri o yollarda bulunuyor. Us-insanı, *Yukarı Vahşet Konağı'nın* örnek adamıdır. Onunla, 500.000 yıldan az sürmemiş olan Vahşet çağı sona erer.

PALEOLİTİK İNSAN: VAHŞET

Bilginler, bugün yukarıda adı geçen varlıklara insan demeli mi, dememeli mi sallantısındadırlar. Bu tartışmalar, insanı, çömlek gibi balçıktan Adem biçiminde yaratıveren medeniyet geleneklerine alışmaktan ileri gelse gerek. Balçıktan yaratma fikrinin insan kafasında yer etmesi, toplumda çömlekçiliğin üremesi ile mümkün olabilirdi. Çömlekçilik ise Vahşet çağının kapanıp barbarlık çağının açıldığı gün başlamıştır. Geleneklerin "Adem"i, çömlekçiliğin yarattığı barbarlık konaklarından birine uyabilir. Çömlekçiliği bilmeyen vahşiye insan dememek, insanın oldu olasıya bugünkü biçimiyle gökten yere inmiş bulunduğunu, hiç değişmediğini söylemeye varır. Gerçekse, bunun tersini göstermektedir. İnsan: İki ayağı üstünde yürüyüp, iki eliyle alet kullanan ilk yaratıksa, ilk vahşi de, Pitekanthrop da insandır.

İnsan her zaman toplum ortamının yaratığıdır. Yalnız, vahşet çağında yüzbinlerce yıl doğrudan doğruya çıplak tabiat etkisi altında kaldığı için, bütün canlılar gibi Darwinizmin

“Tabii Seleksiyon” kanunlarına daha çok uğramış ve değişegelmıştır. Bugün yeryüzünde sözün bilim anlamıyla vahşi insan yoktur. Vahşet çağının bütün insan tiplerini ancak fosil olarak yeraltında bulabiliyoruz. İnsan, Pitekanthrop türüyle Aşağı Vahşet konağına girmiş, Sinantrop tan Neandertal türüne dek Orta Vahşet konağını yaşamış, Sapiens türüyle Yukarı Vahşet konağına çıkmıştır. *Bu üç ayrı vahşet konağında gelişen her ileri tür insan, kendinden önceki geri insan türünü yok etmiş görünüyor. Yeryüzünün şu veya bu köşesinde Neandertal veya Sapiens tipini andırır tek tük insan biçimlerine rastlanması kuralı değiştirmez. Neanderthal insanların kendilerinden önceki insan tiplerini ortadan kaldırdıkları, Sapienslerin de sonradan gelip, teknik üstünlükleri yüzünden, beden yapısınca kendilerinden daha gösterişli olan Neanderthal insanları avlayarak yok ettikleri Antropoloji ve Arkeoloji buluşlarıyla anlaşılmıştır.*

Demek, vahşet çağında insan, öteki canlı tür (espece: Nevi)leri gibi, nevi değiştirerek gelişmiştir. Bugün yeryüzünde hiçbir toplum örneği kalmamış olan vahşet çağı; tarih bakımından, yazılı tarihte rol oynamadığı için, bizi ilgilendirmez.

NEOLİTİK İNSAN: BARBARLIK

Arkeolojinin Neolitik (Yenitaş), sosyolojinin barbarlık diyebildiği çağda, vahşet çağının “Tabii Seleksiyon”u görülmez. Barbarlık, vahşeti yenmiş, barbar insan tipi yayılabildiği kadar yeryüzünde vahşi insan tipini gidermiştir. *Çömlekçi barbarların, bugünkü insan türümüze en yakın olan Us-insanını yokettiği bir gerçektir. Barbarlıkla birlikte: Çömlekçilik, gelgeç ekim ve yerleşimcikler gibi nispeten yüksek teknik ve metodlar insanlığı vahşet çağında görülmedik bir üretim tarzına kavuşturdu. Vahşet çağında geçim, tabiatta kendiliğinden üremiş, hazır bulunan nesnelere benimsemekle olurdu. Barbarlık çağında geçim: Bugünkü anlamıyla sahici ÜRETİM’e dayandı; tabiatta hazır bulunmayan nesnelere insan kendi toplum tekniği ve metodu ile üretti. Bu şartlar iki büyük sonuç getirdi.*

1- İnsan türünü coğrafyanın belli bölgelerine bağlı kalmaktan kurtardı. Tabiatın kendiliğinden hazır ürün vermediği semtlerinde insan geçimi sağlandı. Böylece insan, yeryüzünün her bucağına yaygın, dünyayı kaplamış oldu.

2- Barbarlık üretimi, insan türünde değişiklik olmayacak kadar kısa zamanda çabuk ilerlemeyi gerektirdi. Vahşet en az 500.000 yıl sürdüğü halde, barbarlık 50.000 yıl sürdü.

Bu iki sonuçla, insanlıkta tür değişikliği ve ondan ileri gelme “genocide” (insan türünü yok etme) tabiat kanunu olmaktan çıktı. *Barbarlıkla birlikte yeryüzünde bir tek insan türü vardı. Yalnız, TÜR (Nevi) başkalığı yerine, sosyal ve natürel etkilerle beliren İRK (Race) başkalığı görülebildi. Fakat, insanlığın tür birliği ve sosyal düzen yaygınlığı, insanlar arasında öldüresiye yok etmenin yerine, ırkların kaynaşımını ve katışımını geçirdi. Vahşet*

çağında başka başka türden insanlar birbirlerini yok etmeyi başardılar; barbarlık çağında başka başka *ırktan* insanlar birbirlerini yok edemediler. Bir sosyal düzenden ötekine geçiş, insan ırklarını kolayca birbirlerinden ayırt edilemez duruma getirebiliyordu.

Onun için, yeryüzünde barbarlıkla birlikte; insan türünün değil, toplum düzeninin değişimi problemleştirdi. Barbarlık ortasında doğan medeniyet, iki ayrı insan türünün değil, iki ayrı toplum düzeninin karşılaşmasını getirdi. Medeni de, barbar da aynı insandı. Medeniyet doğduğu gün, yeryüzünün oturulur her yanı en az 50 bin yıldan beri neolitik barbarlarca kaplanmıştı.

TÜR YERİNE SOSYAL DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ

“Modern çağ” dediğimiz kapitalizmin tohumları bile en çok 500 yıl önce dünyaya gelmiştir. Modern çağdan önceki 6500 yıl sürece medeniyet uçsuz bucaksız barbar yığınları ortasına sıkışık, ufacık bölgelerde debelenip durdu. O bölgeciklerden dört bucağa medeniyet tohumları saçtı. Azınlığın azınlığı medeniyetle, çoğunluğun çoğunluğu barbarlık: 6500 yıl bitmez tükenmez med ve cezirlerle birbirlerine girdiler. Yer kabuğu ile medeniyet tarihi arasında inanılmaz gidiş paralellliği görüldü. Yerkabuğu nasıl, gah en derin denizlerin dibi, gah en ulu dağların tepesi olarak batıp çıktıysa, tıpkı öyle, insanlık da yazılı “tarih” boyunca şaşmaz altüstlükler geçirdi; gah medeniyet üstün gelip şahikalaştı, gah barbarlık üstün gelip o şahikayı yerin dibine geçirdi. Yeryüzünde: *Clyptogenetic* (tedrici aşınma) ardından *Epeigenetic* (ansızın kıt’aların yer değiştirmesi) biçiminde birbirini kovalayan, karalarla denizlerin batıp çıkmalarındaki *tektonik* kanunlar, toplum tarihinde hemen hemen aynen “tekerrür” etti. Medeniyet uzun süren her tedrici *TEKAMÜL* ardından, ansızın kopuvermiş barbar akınlarıyla (sosyal devrimden bambaşka) bir *DEVİRİM* (İnkılap) ile devrildi. Buna *TARİHCİL DEVİRİM* diyoruz. Böylece tabiat da, toplum da varlığın en büyük *DİYALEKTİK* kanunu ile işlemiş bulunuyor.

En sonunda 6500 yıl sonra, medeniyet barbarlığa kesince üstün geldi, denilebilir. *Tarih öncesinde barbar insanlar vahşi insanları kesince yenip insan türü* olarak yok etti. *Tarih’te* (insanlar birbirlerini değil), düzen olarak medeniyet düzen olarak barbarlığı yendi; medeniyet barbarlığı *REJİM OLARAK* kesince yok etti. Bu da, şunun şurası, birkaç yüzyıldır oldu. Medeni de, barbar da aynı insan türü idi. Yalnız düzen: *REJİM* değişmişti. Hatta buna bütünüyle rejim değişikliği bile denemez. Medeniyet düzeni barbarlık düzenini *ALT* etmişti... O kadar.

Medeniyet bugün *üstün* düzendir. Alt barbar düzenini tümüyle yok edebilmiş midir? Hayır. Hemen her kapitalist ülkenin *ŞEHİR*’leri medeni ise, *KÖY*’leri *barbar* durumundan kurtulamamıştır. Toprak ağalarına ödenen *İRAT* haracı, sermayenin tarım alanına girmesini kösteklediği için, *KÖY* barbar Ortaçağda pinekler. Bununla birlikte, düzen olarak barbarlık kesince yenilmiştir. Tarihte artık Ortaçağvari *köylerin şehirlere* üstün geleceği düzen geri

dönemez. Güdücü üst zümreler, sıkışkanlıktan azdıkça, köydeki fosilleşmiş barbarlığı, - antika çağda medeni efendilerin dış barbarlardan aylıklı asker tuttıkları gibi- şehirlere musallat edebilirler. İleri ülkelerin sözde “devrimci” *insan avcısı* FAŞİZM’leri: Geri ülkelerin sözde “demokratik” *oy avcısı* DİKTATÖRLÜK’leri günün politikası olabilirler. Hepsi eskilerin deyimiyle: “*Eyyam efendiliği*”dir. Bütün gericilikler, deli akan selin girdaplarından öteye geçmezler: *Nicelikçe* tüm insanlığı kavramaktan uzaktırlar; *Nitelikçe* gelgeç olup, ileri akışı durdurmaktan uzaktırlar.